

Jaume Rodri: «M'he limitat a no perdre el fil de les creences»

Entrevista de Montserrat Ponsa, al *Nació Digital*

No és fàcil parlar de Jaume Rodri, home polifacètic que ho abasta tot. A manera de preàmbul, jo diria que és un compendi de filosofia i lletres, magisteri, dibuix, escultura, cinema, gravat, escriptor, Seminari de Vic, capellà. Inquietuds a redós de l'art, de la religió, de la convivència, de l'amistat, de l'amor, de les relacions humanes, de la mort. Defensor dels Drets d'homes i pobles i, de manera especial i gairebé malaltissa, enamorat de Catalunya, la seva amant, una terra que vol lliure, rica i plena. A més a més, toca el saxo...

—Com et definiries?

—Em defineixen els altres. Jo a penes em conec.

—Tot i que et conec fa ja una pila d'anys, sempre descobreixo en tu noves facetes. Quina em queda encara per descobrir?

—Et queda per descobrir el que pot donar de si l'amistat...

En Jaume Rodri acaba de publicar un llibre insòlit: *Jesús busca a Jesús*, que va presentar a La Gralla la darrera setmana. Que ningú deixi de llegir-lo, considero necessària una trobada per discutir lo, un cop llegit.

—Jaume, explica què et va portar a la recerca i posterior escriptura d'aquest llibre Jesús busca a Jesús...

—La necessitat d'escriure el meu testament vital.

—Pots raonar-ho? Dius que va sorgir a ran de l'enterrament d'Édith Piaff. Com va ser?

—Va ser a través d'adonar-me, de cop, de la quantitat de creus que hi ha al món.

—Aquesta resposta no és suficient. S'ha acabat aquella recerca amb el descobriment dels "documents" dels quals parles en el llibre?

—Cal llegir atentament les pistes que hi ha entre ratlles.

—**No preteneu esbrinar qui te els “documents”? Per què els guarden? Què expliquen que siguin tan perillosos -amb assassinats pel mig-, i no puguin estar a l’abast del món creient? L’Església te por?**

—Parlem d’uns documents que explicarien els fonaments del pensament jueu. Parenostres i Benaurances de més de 2.600 anys.

—**Tu has estat creient, i capellà convençut. Què et va fer trencar amb les creences?**

—Jo no he trencat cap creença. M’he limitat a no perdre el fil de totes elles.

—**Per què vas deixar la teva responsabilitat eclesial?**

—No acostumo a abandonar els llocs, sempre arribo fins al final. El que ha passat és que m’han expulsat; feia nosa.

—**Has començat coses que, de sobte has abandonat, com la política activa, vull dir com a Diputat al Parlament. Motius?**

—He buscat la veritat. Més tard he buscat la bellesa. Ara vaig boig buscant la bondat. De totes tres, n’he guardat trossos.

—**Pots concretar una mica? No estaves d’acord amb les doctrines?**

—No era jo que no hi estava d’acord. Malgrat tot, jo lluitava per transformar la realitat. Però elles, les doctrines, no estaven d’acord amb mi. I em feien fora... amb tota naturalitat. I, quan ja era fora, m’adonava que ja feia temps que havia traspasat la línia.

—**Fidel a uns ideals de justícia, de defensa del país Catalunya, com veus el futur, com arribarem al 27-S ?**

—El nostre país ja és lliure; només falta el reconeixement de propis i estranys.

—**Quan dius estranys vols dir els de més enllà de l’Ebre, que justament ara, desbordat, s’ho vol emportar tot terres enllà?**

—Per estranys vull dir els de casa i, els de fora de casa, que són com nosaltres. A part hi ha els enemics i els adversaris.

—**Penses que els nostres polítics fan el què correspon en un moment com el que vivim?**

—Com de tot, hi ha el que hi ha. I és amb aquests bous que cal llaurar.

—**Estàs molt filosòfic... Què passarà?**

—El temps i nosaltres passarem. La petja, és el nostre testimoni de pas.

—**Pots dibuixar resultats, com acabarà aquest 2015?**

—El 2015 serà el que vulguem. L'èpica marcarà la nostra crònica.

—**Què tens entre mans que jo no sàpiga?**

—Entre mans, un nou escrit: Les set cordes del meu violí. Les 7 cordes del meu violí son els diferents estats civils pels que he transitat, volen o, sense voler: celibat, viudetat...

—**La família, pel que em sembla, omple molt el teu temps, oi?**

—Els que arriben, els que just acaben d'arribar i els que porten dies al costat, són la companyia i bona part de la raó de ser.

—**Com veuria l'amic Xirinacs la situació de Catalunya avui, febrer de 2015?**

—No ho sé, però em sembla fàcil d'endevinar: dempeus, agafats de les mans i, en ple combat, fidels.